

4000 КАРТИН МАРІЇ КУЗЬМИЧ (ПОЛЮХОВИЧ)

◆ ЗНАЙ НАШИХ!

Мрія стати художником зародилась у серці Марії ще в пору босоногого дитинства, коли топтала стежечки різnotрав'я довкола рідного хутірця в селі Прикладники, на Україні. А втілити все задумане в життя прийшлося на теренах Білорусі. Саме тут створені її 4000 художніх полотен. Більшість із них – роздаровані, розпродані. Ними тішаться серця не лише білорусів та українців, а й поціновувачів мистецтва в Польщі, США, Німеччині, Росії, Швеції.

Нещодавня подорож до Пінська подарувала прекрасну нагоду дізнатись про життєвий і творчий шлях ще однієї нашої землячки, уродженки села Прикладники, художниці Марії Кузьмич. Звісно, що мешканцям цього прикордонного села прізвище Кузьмич мало що й повідає. А ось про Марію Григорівну Полюхович у Прикладниках знають напевне. Пам'ятають талановиту дівчинку і вчителі, і колишні однокласники. Й хоч не збереглось уже на хуторі, де мешкала родина Полюховичів, батьківської хати, і приїздити на малу батьківщину художниця дуже рідко, але спогади – вони ж святі. А в них – рідні околиці і величезне поле. На ньому високе жито і волошки, ромашки, дзвіночки, маки. Грає-переливається веселка кольорів. Співають пташки, «кум-кума» заливаються жабки і віддзеркалюють у річці небеса. Й посеред того співу природи, вона, зачарована до денця душі красою довкілля, мала Марія.

– Я з дитинства мріяла стати художником, – повідіує мені Марія Григорівна. – Навіть книги брала у бібліотеці лиш ті, що з ілюстраціями. Кожну людину Господь наділив тим чи

іншим талантом. Просто у когось лінь не дає його розвивати. Я ж понад усе прагнула свою мрію втілити в життя. Після закінчення Прикладницької восьмирічки пішла навчатись до Грицівського училища художніх професій, а потім тримала іспити в Московський заочний університет мистецтв. Й хоча не уявляла свого життя без палітри фарб і пензля, довелось працювати ще й швачкою. Ті навички згодились у житті. Та ще й я! Хоч модельєром і не стала, та скроїти і пошити вишукане вечірнє плаття, до важливих нагод у житті, може без сторонньої допомоги. А потім її чекало Пінське ремонтно-будівельне управління, де її відпрацювала 28 років художником. За цей час створила 4000 художніх полотен. У них – все її життя. Пейзажі рідних околиць, міські пейзажі, портрети рідних і близьких серцю людей, натюрморти, панно. А ще в її творчому доробку чимало скульптур, що прикрашають Пінський ринок, і власну присадибну ділянку. Роботи Марії Григорівни виставлялись в Музеї Білоруського Полісся, в Пінській міській бібліотеці та міському Будинку культури. Вони знайшли свої чільні місця в приватних колекціях шанувальників живопису в

Німеччині, Польщі, США, Швеції. Коли Марія Григорівна довідалась, що часопис «Полісся» готує розповідь про її творчість в рубриці «Знай наших!», була дуже подивована: «Я так мало зробила для свого рідного краю. Певне, тим дуже завинила. Багато бачила у своєму житті, побувала в різних місцях. Але гарніших від наших українських Карпат не бачила. Яке дивовижне озеро Синевір! Які водоспади в тих дивних горах! Серед найтепліших спогадів – саме дитячі. Шкода, що рідко випадає бувати у Прикладниках. Так склалось життя. Нас було четверо у батьків. Роз'їхались всі по світу. Мама з татом добували свої дні у мене, в Пінську. Я щаслива тим, що вони були поруч зі мною і нам не краяла серця розлука. Ще неймовірно щаслива тим, що стала художницею,

втілила в життя те, про що були дитячі мрії. Звісно, доводилось працювати на замовлення. Тому здається, що найважливішої картини в своєму житті я ще не написала. Зараз трохи складний період. Працюю в Польщі. Творчості приділяю зовсім мало уваги. Але неодмінно купую фарби, купую полотна. Вірю, що намалюю щось справжнє. Своє...»

Попри те, що має такий величезний творчий доробок, Марія Григорівна не вважає себе публічною людиною. По житті шанувала і шанує скромність, хоч і має веселу, товариську вдачу. Та кожен, кому випадала можливість бачити картини Марії Кузьмич, неодмінно скаже, що вони написані рукою талановитої людини і той талант благословився небесами.

Галина ГАВРИЛОВИЧ